

ganste vist var stet et Forsøg paa at gjøre os et Tilbud, uden at jeg dog vidste, om dette udgik fra det nævnte Selskab, men, tilføiede jeg, — og jeg citerer ordret min Udtalelse, saaledes som den ifølge Meddelelse af et tilstedeværende Medlem af Komiteen har lydt, — jeg giver mit Brevord paa, at der ikke hos os er nogen Tanke om at opgive Sagen, og det var det heller ikke. Jeg ansaa det for givet, at den Garanti, som var Grundlaget for hele Sagen, ikke kunde borttages. Paa dette Grundlag altsaa: at disse Garantibetingelser blev opfyldte, kunde jeg forsikre, at vi ikke agtede at opgive Sagen, og denne Utrivning, som jeg veed, at Nogle have villet gjøre Bæsen af, vedkjender jeg mig fuldstændig. Men da Grundlaget var taget bort fra Sagen, da denne var aldeles forrumperet, da jeg saa, at det ikke forholdt sig, som jeg troede med Hensyn til Garantitilfagnet, hvis Opfyldelse udtryffeligt var givet som en Forudsætning, saa stillede Sagen sig anderledes. Da vi nu havde erfaret det foromtalte Skridt fra Hr. Davys Side med Hensyn til Fuldmagten, skrev vi strax til ham, og spurgte, hvorledes det forholdt sig dermed. Hans Svar gik ud paa, at han kun havde meddelt en betinget Fuldmagt, hvis Beryttelse berøede paa en Misforstaaelse, men for Dvrigt var han en Mand af Ære, der vilde staa ved sit Ord; han kom derhos gjentagende frem med sit Forlangende om de endelige Betingelser for Koncessionen; hvis Erholdelse han syntes at drage i Tvivl. Vi troede endnu ikke dengang, at der kunde være Noget i Beten med disse Betingelser, han derimod syntes at vide bedre Besked. Vi havde vel, som sagt, set af Indenrigsministerens før omtalte af ham selv konciperede Skrivelse, forinden han reiste, at der ligesom var Noget i veien med disse Betingelser, men han støttede sig jo til de tidligere Udtalelser og talte kun om yderligere Tilfagn, og vi kunde altsaa ikke med nogen Sikkerhed formode, at han vilde trække

sig tilbage, fra den engang givne Garanti. Her maa jeg omtale en Omstændighed, som jeg heller ikke fjendte dengang, men som jeg først siden kunde erfare, og det er, at Dagen før den 16de Juni, altsaa den 15de, det vil sige, Dagen, forinden Ministeren skrev sit Brev til os, var der fremkommet en Protest fra det sjællandske Jernbaneselskab til Indenrigsministeren, som gik ud paa, at det gjorde ham ansvarlig for det Tab, vort Banegæls kunde påføre Selskabet. Dette Skridt kunde jeg, som sagt, ikke vide Noget, om den Gang. — Havde jeg vidst det, vilde jeg have været fløgere paa Sagens Stillings. — Men naar jeg sammenholder denne Protest med det indtvængende Forlangende af Betingelserne fra Davys Side, kunde jeg fristes til, at slutte, at Garantispørgsmaalet dog mulig har været fuldstændig afgjort til den Tid. Først længere hen dagedes det Noget for os i den her antydede Retning, da Ministeren var kommen hjem fra sin Reise, vi kunde imidlertid ikke have nogen bestemt Mening, inden vi fik de endelige Betingelser i hænde, og dem erholdt vi først den 12te August. Da fik vi ganske rigtig fra den høitærede Indenrigsminister Bekræftelse paa, hvad der var blevet ytret, en Del om i mundtlige Samtaler med ham, nemlig: at han muligvis ikke kunde skaffe os disse Betingelser, fordi, som han sagde, Finansministeren ikke vilde gaa ind derpaa. I disse Betingelser af 12te August staar det, som det er de Herre, bekjendt, ganske bestemt, at Garantien kun kan andrage 4,100,000 Rd. Endnu nærede vi noget Haab om, at Sagen kunde gjenneføres endog med denne Garanti. Davys Udtalelser — de vare kun skriftlige, thi han blev horte under hele denne Forhandling — vare i det Hele taget uklare; vi kunde ikke blive fløge paa, om han kunde eller vilde gaa ind paa Sagen med den reducerede Garanti. — Det var ikke muligt at opnaa et bestemt Svar fra ham i saa Henseende. Samtidig med, at den høitærede Inden-